

Gruppen Planta Madre, San Antonio de la Cal, Querétaro

“Erfarenhet av en resa från Querétaro till Biosfärsområdet Nahá – Metzabok i Chiapas”

I vår grupp märks attitydförändringarna tydligt, det finns ett före och ett efter Chiapas, både för oss som reste iväg och för dem som stannade. De som inte ville eller kunde följa med fick möjligheten till att ta hand om Planta Madre-gruppens verksamhet under tiden som vi andra var borta och idag märker vi hur bra det var. När det gäller oss som reste, det vill säga Ana, Martha, Soledad, Rocío, Patricia, Ricardo y Pablo, så var Ana minst engagerad. För henne blev resan en väg till att upptäcka något helt nytt, att få inblick i en annan värld och att få se att svårigheterna kunde vara än mycket värre än vad hon kände till. Hon var jätterädd vid tanken på att hon skulle kunna få syn på något vilddjur i djungeln och frågade mig hela tiden: “Patricia, säg vad tror du, kan det hoppa ut något farligt djur nu? Om det gör det, vad ska vi ta oss till?” och jag svarade varje gång “var inte orolig, för tillfället håller de dem fastbundna.” Nu skrattar vi gott åt detta och känner att vi har knutit ett speciellt och kärleksfullt vänskapsband mellan oss.

Resultatet har blivit att nu är det Ana och jag som är ansvariga för miljöutbildningen i skolorna förutom verksamheten som vi ansvarar för var och en inom gruppen. Ana arbetar med nya grödor, naturskydd och kontorsuppgifter och jag med sådd, samt all möjlig administration och marknadsföring.

Soledad höll sig tidigare ganska mycket för sig själv i vår grupp och för henne att se hur grupperna i Chiapas höll ihop, hur de helt enkelt hittade på sitt arbete och lyckades få ut så mycket av inget alls gjorde stort intryck på henne. Rocío, å sin sida, blev mycket aktiv efter resan och det var faktiskt hon som uttryckte att det var vi som besökte som fick lära oss mest, inte de som tog emot oss.

Don Pablos upplevelse blev fantastisk för oss alla som blev vittnen till hur denne 68-årig man som aldrig varit hemifrån tidigare och med gamla och fasta övertygelser och vanor öppnade sig inför oss därute i lacandondjungeln. När han fick höra historien om Don King den Äldre förstod han att han hade mycket kvar att ge, att njuta av och att växa till. De äldre som lever i våra samhällen berättar inte vad de känner eller vad de varit med om som unga, men under den här resan och efter turerna vi gjorde i Chiapas berättade Don Pablo mycket om sitt liv som var lärorikt för oss att höra. På resan hem körde sedan Alejandro vägen om kusten via Coatzacoalcos i Veracruz och där fick Don Pablo, för första gången i sitt liv möta havet – i tårar och snyftningar av ren överraskning och lycka.

För Ricardo och mig var det en stark upplevelse att få ha ansvaret för gruppen och leda resan. Vi fick dela upp och sköta de olika uppgifterna på ett enkelt, praktiskt och ödmjukt sätt, så som vi fick lära oss att bemöta grupperna vi besökte. Speciellt värdefullt var det vi fick se och lära oss av grupperna i Nahá, där de odlade svamp och vid plantskolorna för cederträd.

När vi reste från Querétaro åkte vi i tron att vi skulle få dela med oss av våra kunskaper, men jag tror att det snarare blev vi som lärde oss av livet i djungelområdet. I djungeln råder en egen speciell ordning. För mig rent personligen, blev resan en upplevelse som fick mig att sluta klaga över vad som hänt mig i livet. Jag kom tillbaka till San Antonio de la Cal ännu mer engagerad och med större insikt i hur saker och ting ligger till. Planta Madre har idag blivit min livsstil vilket dessutom helt och hållet har accepterats av mina barn, något de gärna kommenterar.

När vi kom tillbaka till Querétaro hade vi mycket att berätta för vår grupp. För oss blev det en stimulerande energikick för det fortsatta arbetet för vi hade ju uppnått vår dröm. Resan kom när vi mest behövde den, efter 5 år utan någon betalning för allt arbete vi lagt ner och 5 år av förväntningar som inte uppfylldes. Nu vet vi att allt tar tid, kräver intensivt grupparbete och mycket, mycket mer.

Personalen vid CONANP (Comisión Nacional de Áreas Protegidas, ung. Nationalparksverket) i Chiapas bemötte oss vänligt och ifrågasatte aldrig motivet till vår resa. De har mycket god kontakt med de många grupperna de stödjer i området. Personalen hade noggrant förberett vårt arbets- och besöksprogram och alla grupperna vi mötte gjorde en presentation av sin verksamhet. De visade exempel på de svåra energi- och transportförhållandena i området, men också på de lyckosamma företagen så som kaffeodlingen. I Metzaboc rådde en speciell ordning med människor som visade mycket kärlek till sin jord och stort ansvarstagande. Nahá är som tagen ur en saga. Här fann jag att lacandonungdomarna var välutbildade, vänliga och handlingskraftiga, men utan att ha förlorat sin stolta bakgrund och sin känsla för traditioner.

För mig var den mest positiva sidan av besöket det öppna utbytet av erfarenheter utan försök till att undanhålla information eller till att enbart visa de lyckosamma exemplen. Det blev ett autentiskt och transparent utbyte. Det var viktigt då vi tillsammans kunde erkänna svårigheterna som vi kontinuerligt ställs inför, alla olika på sitt sätt. Gemensamt kom vi fram till att trots dessa svårigheter har vi en dröm och eftersom det är det enda vi har så försöker vi få den uppfylld. Och nu har vi fått det.

Patricia Nuñez
November, 2011